

μίας. Πλήν τοῦ μαύρου παρελάβομεν καὶ τὸν μεγάλον σκύλον. Ὁ Δίας ἠκολούθει φορτωμένος τὸ δρέπανον καὶ τοὺς λίσγους καὶ ψιθυρίζων ἐκ διαλειμμάτων: « Ἀνὰ θεμὰ τὸν κάραβον! », ἔπειτα ἠρχόμην ἐγὼ φέρον δύο κλεπτοφάναρα καὶ προηγείτο ὁ Λεγρὰν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔφερε παρὰ τὸν κάραβον δεμένον εἰς τὴν ἄκραν κορδονίου, διαγράφων δι' αὐτοῦ μαγικούς κύκλους εἰς τὸν ἀέρα. Δύσκολον ἦτο πλέον ν' ἀμφιβαλλῶ περὶ τῆς φρενοβλαθείας του. Τὸν

ἐλυπούμην ἐξ ὅλης καρδίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην οὐδὲν ἄλλο ἠδύναμην νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ νὰ τὸν ἐπιτηρῶ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδρομῆς οὐδὲν ἄλλο ἠυδόκει ν' ἀπαντήσῃ παρὰ μόνον: « Μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῇς » ἢ « Ἐχε ὀλίγην ὑπομονήν ».

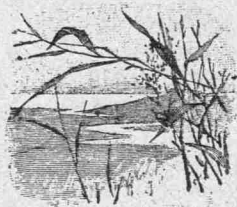
Ὑπερβάντες τὸ στενὸν διὰ τοῦ ἀκατίου ἠρχίσαμεν ν' ἀναβρίχόμεθα ἐπιπόνως τοὺς λόφους τῆς ἀπέαντι ὄχτης, διευθυνόμενοι βορειοδυτικῶς διὰ δυσβάτων ἀτραπῶν ἐν μέσῳ φοβερᾶς ἐρημίας. Μετὰ δύωρον περίπου πορείαν ἐφθάσαμεν εἰς τόπον ἔτι μᾶλλον ἀπαίσιον. Οὗτος ἦτο μικρὸν ὁροπέδιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς δασώδους καὶ ἀποτόμου βουνοῦ, ἐσπαρμένου δι' ὀγκολίθων, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι θὰ κατεκυλόντο εἰς τὴν κοιλάδα, ἂν δὲν συνεκράτουν αὐτοὺς τὰ δένδρα. Ὁ τόπος ὅπου εὐρισκόμεθα ἦτο τὸσον ἀκνηθὴς, ὥστε ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ προχωρήσωμεν ἂν δὲν ἔσπευδεν ὁ Δίας κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του νὰ μᾶς ἀνοίξῃ δρόμον διὰ τοῦ δρεπάνου μέχρι γιγαντιαίου τινὸς λειριοδένδρου, τὸ ὁποῖον ὑψώνετο ἐν μέσῳ δεκάδος δρυῶν εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁροπέδιου. Τὸ δένδρον ἐκεῖνο ὑπερεῖχε κατὰ τὸ ὕψος, τὴν ἔκτασιν τῶν κλάδων καὶ τὴν πυκνότητά τοῦ φυλλώματος πάντα ὅσα ἔτυχεν νὰ ἴδω. Ὅταν ἐφθάσαμεν παρὰ τὴν ρίζαν του, ὁ Λεγρὰν ἠρώτησε τὸν Δία ἂν ἦτο ἱκανὸς ν' ἀναβρίχθῃ εἰς αὐτό. Ὁ δυστυχὴς μαῦρος ἐρχαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀπορῶν, ἔπειτα ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ δένδρου καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν τυχὴν ἀπήντησε μετὰ τινος ἀντρεσκαίας.

— Μαλιστα, ἀρέντη, ὁ Δίας δὲν γινώρίζει δένδρον ὅπου δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναβρί.

— Τότε σπεῦσε ν' ἀναβρί, διότι μετ' ὀλίγον θὰ νυκτώσῃ καὶ δὲν θὰ βλέπομεν τί κάμνομεν.

— Ἔως ποῦ πρέπει ν' ἀναβρί;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

(Μῦθος Κριζώφ).

Ὁ βασιλεὺς τῶν δασῶν, τὸ φοβερὸν λιοντάρι ἔκαμε γυιὸν διάδοχον, μετὰ τοῦ Θεοῦ τῇ χάρι. Ἀλλὰ ἡ φύσις τῶν θηριῶν ἀπὸ τὸ φυσικὸν μᾶς αὐτὸ εἶνε γνωστὸ· παιδὶ χρονιάρικο δικὸν μᾶς ἀκόμη κι' ἀπὸ βασιλῆα ἂν εἶνε γεννημένο, εἶνε μικρὸ, ἀνόητο καὶ κακομοιρασμένο· ἐνῷ χρονιάρικο λιοντάρι μπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ. Ὁ λέοντας λοιπὸν πατήρ, ἐπάνω εἰς τὸ χροῖον, ἐσκέφθη σοβαρὰ τὸ γυιὸν τυφλὸ νὰ μὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ καλὸν διὰ τὸ θρόνον.

Νὰ εὐμορῇ νὰ διοικῇ τὸ Κράτος μιὰν ἡμέρα καὶ νὰ μὴ βρίζουν γιὰ τὸ γυιὸν τὸν ἴδιον τὸν πατέρα. Ποιὸν νὰ μισθώσῃ τὸ λοιπὸν, ποῖον δάσκαλον νὰ πάρῃ νὰ καταστήσῃ βασιλῆα τοῦ θρόνου τὸ βλαστάρι; Τὴν ἀλωποῦ; εἶνε μὲ νοῦν αὐτὴ ἡ δολερή, μὰ εἶνε ψεύτρα φοβερή.

Μὲ ψεύτη δὲ κάθε δουλειὰ εἶνε τυραννικὴ: Δὲν εἶνε, ὅχι, ἐπιστήμη· αὐτὸ βασιλικὴ, Ὁ λέων εἶπε. Νὰ κληθῇ ὁ τυφλοποντικός; Αὐτὸς εἶνε ὑπέρμετρα, ὡς λέγουν, τακτικός· οὐτ' ἓνα βῆμα θὰ τὸν δῇς ποτὲ νὰ προχωρήσῃ χωρὶς νὰ ψηλαφήσῃ.

Κάθε σπυρὶ ποῦ γιὰ τροφὴν δική του εἰτοιμάζει, τὸ καθαρίζει μόνος του, αὐτὸς τὸν καταβάζει· εἰς ἓνα λόγο, διαλαλοῦν ἀκόμη καὶ τὸ ἄλλο πῶς στὰ μικρὰ τὰ πράγματα εἶνε θεριὸ μεγάλο. Κακὸ πῶς ἀπ' τὴν μύτη του μακρύτερα δὲ βλέπει· ἀλήθεια, ἔχει μέθοδον καὶ τάξιν ὅπως πρέπει πλὴν ὠφελεῖτ' αὐτὸς ἀπὸ τὰ δῶρα, ἐνῷ καθένας ξέρει.

Ὅτι δὲ μοιάζει μὲ φωνὴν τοῦ λιονταριοῦ ἡ χώρα. Ἰσως γιὰ δάσκαλον αὐτὸν τὸν ἀνθήρα νὰ φέρῃ;

Ὁ πάνθηρ εἶνε τολμηρὸς καὶ ἰσχυρὸς·

ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶνε δεινὸς εἰς τὴν πολεμικὴν, δὲν εἶνε ὅμως ἐντρίβης εἰς τὴν πολιτικὴν· τοῦ δίκου τοῦ πολιτικοῦ καμμιὰ δὲν ἔχει γνώσι· ποῖα λοιπὸν μαθήματα στὸν βασιλῆα θὰ δώσῃ; Πρέπει νὰ εἶν' ὁ βασιλεὺς συγχρόνως καὶ κριτὴς καὶ ὑπουργὸς καὶ μαχητής·

ὁ πάνθηρ ὅμως μοναχὰ εἰςέειρε νὰ ξεσχίξῃ· γιὰ δάσκαλος βασιλικὸς καθόλου δὲν ἀξίζει. Μαζὶ μὲ ὅλα τὰ θηριὰ λοιπὸν εἰς τὴν ἀράδα καὶ ὁ ἐλέφαντας, ὅπου στὰ δάση θεωρήθη καὶ ἦταν σεβαστός, καθὼς ὁ Πλάτων στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν λέοντα κι' αὐτὸς ἀνάξιος ἐκρίθη. Κατ' εὐτυχίαν τώρα, ναὶ ἡ ὄχι, (δὲ θ' ἀργήσῃ ἡ ἱστορία εἰς αὐτὸ νὰ μᾶς φωτίσῃ ὑπομονῆς ἀνάγκη μόνον).

Ἀμέσως ὅπου ἤκουσε τοῦ βασιλῆα τὸν πόνο ὁ ὑφιπότης αὐτός, ἐπίσης βασιλῆας κι' αὐτός, τῶν περρωτῶν ὁ βασιλῆας, φίλος τοῦ λιονταριοῦ πᾶσι ἐσκέφθη τὴν περίστασιν τὸν φίλον νὰ δουλῇ, [στὸς

τὸν σκύμον ἐπροσφέρθηκε ὁ ἴδιος ν' ἀναβρί. Ὁ λέων ἐλαφρώθηκε ἀπὸ μεγάλο βάρος.

Κι' ἀλήθεια· τί καλλίτερον παρὰ αὐτὸς ὁ τᾶρος εἰς τὸ παιδί τοῦ βασιλῆα διδάσκαλος νὰ γείνη; Ἰδοὺ λοιπὸν εἰτοιμάσαν τὸ νέο λεοντάρι καὶ στὴ στιγμὴ ἐκείνη

στὸν αὐτὸ τὸ ἔστειλαν μαθήματα νὰ πάρῃ πῶς βασιλεύουν. Χρόνια δὲ περνοῦν ὅσους ῥωτοῦνε στὸ μεταξὺ, χίλια καλὰ γιὰ τὸ παιδί ἀκούνε· διασαλπίζουν τὰ πουλιὰ τὰ θαύματα ποῦ κάνει.

Ἦ διόρα τέλος φθάνει ὅπου ὁ λέων-βασιλῆας γιὰ τὸ παιδί του στέλλει, πλησίον του τὸ θέλει.

Ἐφθασ' ὁ γυιὸς ὁ βασιλῆας κόσμον πολὺν συνάξει, μικροὺς μεγάλους κράζει, τὸν ἀκριβὸν καταφιλεῖ σφιχτὰ τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τέτοια λόγια τοῦ μιλεῖ:

« Ἀγαπητέ, διάδοχος μοῦ εἶσαι, τὸ γνωρίζεις· ἐγὼ θὰ λείψω γρήγορα, ἐσὺ νὰ ζῇς ἀρχίζεις· λοιπὸν τὸ θρόνον μὲ χαρὰν θεὰ σου παραδώσω. Τώρα εἰς ὅλους ἐμπροστὰ φανέρωσε ὡς τότε τί ἔμαθες, τί ξέρεις

καὶ τὴν εὐδαιμονίαν πῶς εἰς τὸ λαὸ θὰ φέρῃς; » Εἰς ταῦτα ἀποκρίθηκε ὁ γυιὸς— « Ἐγὼ πατέρα γνωρίζ' ὅσα ποτὲ κανεῖς δὲν ἔμαθ' ἐδῶ πέρα· ἀπὸ τ' ὀρτίκι· ὡς τὸν αἰτό, ποῦ ζῇ ἐκεῖνος, ποῦ αὐτό,

τί τρώγει, τί αὐτὰ γεννᾷ ἀπὸ αὐτὰ καθένα καθὼς καὶ τί χρειάζεται, εἶνε γνωστὸ σ' ἐμένα! Ἀπ' τὸ σχολεῖν ἐνδεικτικὸ ἰδοὺ παρουσιάζω· δὲν λεν ἀδίκως τὰ πουλιὰ ὅτι καὶ τ' ἄστρ' ἀρπάζω. Ὅταν λοιπὸν τὸ κράτος μοῦ τὸ ἐμπιστευθῇς, ἐγὼ εἰς τὰ θηρία θὰ δείξω παρעוּת פּוֹלְהֵיכִי νὰ κάνουν. »

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ βασιλῆας καὶ ὅλα τὰ θηρία τὸν νοῦν των χάνουν·

τῆς κεφαλῆς χαμήλωσαν, βρεθῆκαν σ' ἀπορία κι' ὁ γέρον λέοντας ἀργὰ ἐνόησε λιγάκι πῶς ἐκοπάνιζε νερὸ τὸ δόλιο λιονταράκι,

ὅτι ὀρθὰ δὲν ὁμιλεῖ, ὅτι νὰ μάθῃ τὰ πουλιὰ πῶς ζοῦν δὲν ὠφελεῖ αὐτόν, ποῦ ἡ φύσις ὥρισε νὰ κυβερνᾷ θηρία καὶ ὅτι γιὰ τοὺς βασιλεῖς εἶνε φροντὶς κυρία καὶ ἐπιστήμη ἀληθὴς ἐκ τῶν σπουδαιότερων, τοῦ ἔθνους τὸν ἐπακριβῶς τὴν φύσιν νὰ γνωρίζουν καὶ μόνον νὰ φροντίζουν

διὰ τῆς χώρας τὸ συμφέρον.

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

BIBLIA... ANOXYTIEINA

Εἶνε γεγονὸς τελείως ἀποδεδογμένον, ὅτι τὰ κολλητικὰ νοσήματα δύνανται νὰ μεταδοθῶσι διὰ μέσου βιβλίων, ἅτινα διήλθον διὰ τῶν χειρῶν ἀρρώστων ἢ ἀναρρωνούντων ἢ ὁπωσδήποτε ἐδέχθησαν νοσογόνα μικροβία ἐν δωματίοις, ἐν οἷς ἐνοσηλεύθησαν ἀσθενεῖς. Ὅλοι αἱ ἐκρηκτικαὶ νόσοι, ἡ σκαρλατίνη, ἡ ἱλαρά, ἡ εὐλογία, μεταξὺ ἄλλων ἡ διφθερίτις, εἶνε ἀσφαλῶς μεταδοσίμοι διὰ τοῦ μέσου τούτου. Ὅθεν πολὺ ἀσχολοῦνται σήμερον ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ ν' ἀποξηράνωσι τὴν πηγὴν ταύτην τῆς κολλητικότητος. Ἐν Ἐδιμβούργῳ ὠργανώθη ἤδη ὑπηρεσία, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ διευθυνταὶ τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν λαμβάνουσι καθ' ἑκάστην κατὰ-λογον τῶν ἀρρώστων, μέτρα δὲ λαμβάνονται πρὸς ἐξακριβώσιν ἂν ἐδανείσθησαν βιβλία εἰς τὰς ἐν τῷ καταλόγῳ σημειούμενας οἰκίας. Τούτου δὲ θετικῶς δι' ἀστυ-